

човѣкъ, като му е добре, той иска и да се повесели, да си похапне добре и попивне, ама лѣтно време и въ дѣлничень день ние, селянитѣ, не знаеме що е веселба и не можемъ да търпимъ празень свѣтъ предъ очитѣ. Прощавайте, госпожо, безъ доказание.

— Говорете, говорете. Изкажете се откровенно.

— То, наистина, лѣтуването ви не е даромъ. Пари харчите много; всичко ви е на парѣ — продължи Мичо, — и защо да си не карате хубавъ животъ? Ама тоя животъ ни боде въ очитѣ. Боде и женитѣ и челедѣта ни. Питаме се въ село: отъ къде толкова пари у тия граждани, въ тия тежки години, когато децата и женитѣ ни трѣгнаха боси по поле и трѣнаци, та си помислимъ, — мислимъ, бре оттука, бре оттаме, и стигаме до бирника. Па си казватъ жени и челедѣ: „Нашето се вика живо тегло“, а могло било и безъ тегло да се живѣе. Лѣже ги умъ, че въ града има и лежане и мѣсенъ та обѣсенъ. Кое то има свѣсъ въ главата, разбира и знае, че лежане има само у тия, що сѣ си надвили на харча въ града — у голѣмцитѣ, та затова то държи за кѣщата и за педата нивичка. Кое то пѣкъ нѣма свѣсъ, и на кравата си да срине, за тегло го мисли. Има вече нѣколцина послушаха женитѣ си, или пѣкъ женитѣ послушаха мъжетѣ си, продадоха бащиния и се запилѣха въ града граждански да живѣятъ. Влачатъ сега черги по чужди стрѣхи, а бащинийката хвъркна! Срамъ ги и нѣма къде да се върнатъ. Сега ги слушаме въ София дали заявления да станатъ бездомници . . .

— Та може и въ село да си нареждатъ дома съ граждански животъ. — Защо отиватъ въ града тъй, слѣпешката?

Мичо се усмихна и подзе:

— Може, може; какво да не може? И тука вече трѣгнаха по тоя редъ. Слѣпо като прогледне, то далече види. Захванаха вече, да прощавате, да си орѣзватъ политѣ и рѣжавитѣ, та и якитѣ. Захванаха да си боядисватъ устата алени, дори да пламнатъ. Забележавамъ две момета си вече отсѣкли и коситѣ, та може нѣкой день и главитѣ. Това, госпожо, ни иде отъ града. Изхайтува се и нашата челедѣ, губиме я, изкача ни вече отъ рѣцетѣ. Ланското лѣто пуснахъ у мене една софиянка съ две щерки и синче, та беля и срамове си взехъ, госпожо, на главата. Намъ се мръкнѣше, а тѣмъ пѣкъ съмнѣше. Гости имъ идѣха отъ София, та пѣсни, свирни, въртежъ и смѣхове до зори. Махленскитѣ псета виеха, комшиитѣ наоколо писнаха отъ чудо. Дигнахъ рѣце, па имъ рекохъ: „Махнете се! Не ща ви ни музикитѣ, не ща ви ни паритѣ“ и изпджихъ ги. Въ единъ дворъ бѣхме, а все наопако вървѣхме. Единъ биеше въ клинецъ, други въ плоча. Ед-